Zlato v ohni.

Obrazy ze života od Václava Tetera.

(Pokračování.)

KAPITOLA XXIV.

"Ty mi spěchaje náramnou radost!" pravil. "Takovou radost, že si ani pomyslit nedovedu." Pak se hlasem náhle ztlumeným tázal: "Zkáže zdejší lidi a zdejší poměry?"

"Tak trochu. Pojďte do společnosti, já vás představím."

Pan Pudilův obličej pojednou zbledl temný stín. Úhrnem pohledl starě slečně v oči, sklonil se jí a usedl.

"Děkuju," řekl, a všecka tíseň, všecko potěšení a všecka důvěra jeho byla jedním rázem ta tam. Pohodil nedbale hlavou. "Kdož by stojí o známost s čistým člověkem, který tady náhodou přišel, aby se nikdy už sem nenavrátil! Děkuju", opakoval a vyhrnul rty. "Nebudu vám přecházet zamlkání. Nestálo by to za to."

Johanu ten zenadlý obrat v chování jeho velice překvapil.

"A když vám pořád byl konec po všecka ta léta, co jsme se neviděli?" jala se znovu tázati.

"Kde?" odpovídal on vypouštěje z úst kotouč dýmu a pak dýmu rozprchání jeho sledoje. "Všude. Všude, chcete-li. Nejdál jsem po pokličích a ďáblech."

"Byl jste také v cizině?"

"Pořád."

"A dobře se vám vedlo?"

"Slavně."

"A kam se tady obíráte?"

"Zase do ciziny."

Hned potom zaklepal si na lištu, která se k pohádému sítnati otevřela.

"Prosím za odpuštění", dotoužil, když oko jeho zase o tvář slečny Johany zavadilo.

"Na tom vám málo sejde," dala mu ona v odpověď, "ale já se tuto zkušenost nebudu moci odpustit."

Nahnula lehce tělo i odešla od něho. Teď zase on byl překvapen, ba trhlo mu to všemi údy, jako by ho nožem bodl.

"Hrome!" mumlal mezi zuby. "Byl jsem hrubý jako špalek. K čemu! K ženštině, kterou jsem rad jen co dobrou duši! Na pěkné věci to dotahuje!"

Nebyl s to, aby se za odcházející podívat. Chvíli bleděl jenom na stůl před sebe. Ale potom mse pysky vybrnul, hlavou do zadu hodil a směle i vyzývavě na společnost u kůželníka pohlížel.

Čacký s tajnou úzkostí čekal, s kým se stará slečna od Pudila vrátí. Na rtech jejích pohrával úsměv, ale pokojný, vážný ne hádlivý.

"Je to ten, kterého jste myslila?" odvážil se Čacký tázati.

"Nikoliv," odpověděla slečna vrtíc hlavou. "Ten, kterého jsem myslila, byl spůsobný mladík, a tam ten člověk je sukovitý hrubiána"—K Míně a Čackému zároveň dokládala: "Lituju, že jsem vás takovým předmětem bavila. nemluvme o něm ani slova více."

Tato žádost se do písmeny vyplnila; neboť v tom paní kontrolorová shledla Vlašťovičku, an se vracel se své výpravy do nádraží, s příchodem jeho do všech hlav vjely zase jiné myšlenky a do všech srdcí jiné city.

Oznámil nejprvé stádečku Beránků, že věci jejich bez pochyby dosavad do tohoto nádraží nedoby.

"Bezpochyby?!" zvolal pan kontrolor nemoha nevrlost svou zlajiti. "Ani to jste najisto nevyzvěděl?"

"Ani to," odpovídal skromně Vlašťovička. "Několik hodin dal jsem si na tom záležet; ale v nádraží je takové pobouření a takový zmatek jak o soudném dni. Na úředníky volá v jednu minutu vždy deset, dvacet hrdel, a každý žádá od nich něco jiného, jeden prosebně, jeden s pláčem, jeden s proklínáním. Vlak za vlakem přichází a odchází proti všem obyčejným pravidlům; nejenom ve skladech ale i venku pod širým nebem jsou hromady nejrozličnějšího zboží a náčiní nakupeny; a kam z toho co přijít má, zná už jen vševědoucí na nebi. Chodil jsem od pánů ke sluhům, od sluhů zase k pánům, až jsem je svým doléháním tak popudil, že mi všichni dvéře ukazovali, jako by to mezi nimi bylo domluveno."

Pan kontrolor se neobyčejně rozhorlil.

"A vy jste jim řekl, že to věci jsou?" tázal se. "Vy jste jim udal mé jmeno a můj stav?"

"Ovšem, a mnohokrát. Jak bych se jinak byl na věci mohl ptát?"

Pan kontrolor velmi odhodlaně zapínal si kabát.

"Zejtra," pravil s důrazem ku své rodině, "zejtra se odebera do nádraží sám. Musím to pohádko o červené karkulce, sám skončovat."

Na štěstí přinesl Vlašťovička se železnice také příjemnější noviny: po Italiancích už také Prusové dostali co proto. Naši vyhráli už také nad nimi—velikou, velikánskou bitvu. Teď, když se zpráva o jednom vítězství až docela zjistila, zprávě o novém vítězství všichni ochotně uvěřili; nikdo jí nebral v pochybnost, nikdo se při ní ironicky nesmíval, ani Veleslav. Pan kontrolor pak pro ni rychle na svou mezu tost zapomněl, pravice jeho svižná vyletěla s klobouckem vzhůru, ústa jeho se slavnostním nadšením volala: "Sláva naší armádě! Sláva našim vojevůdcům!"

Mužské i ženské hlasy sborem opakovaly: "Sláva!"

"Však i my jsme tady dobyli vítězství," ozvala se paní Potocká—"pan farář je náš nepřemožený generál, a já navrhuju, abychom ho u vítězoslávě doprovodili k domovu."

"My přemožená strana," podotknul Veleslav, "svou pokornou přítomností lesk triumfů jeho rozmnožíme."

Když už celá společnost odešla, Čacký tajně Liškovi uložil: "Podržte toho člověka na očích—abyste zvěděli, co zde bude dělat nebo kam odtud půjde."

KAPITOLA XXV.

Večer oznamoval Liška Čackému, že Pudil v lázních nic už nedělal, alebrž brzy po odchodu panské společnosti se zdvihnul a v stranu Habrové odešel. A nazejtří Liška podával zprávu, že v Habrově Pudil rovně šel do domu pastora Svobody, který jej pak vyvedl k lesu, a tam v podvečerním chladu sem tam přecházeje že měli spolu dlouhou a horlivou rozmluvu.

"Ten pastor je ďábel!" pravil sobě Čacký v duchu. Věděl nyní, odkud vítr věje, věděl, že vystoupení Pudilovo proti němu dělo a děje se návodem pastorovým. Jaký útok na něj ze spolku těchto dvou lidí se vyklube, nemohl se ani domysliti; jen o tom nepochyboval, že s pekelnou zlomyslností pracují netoliko o jeho škodu neli dokonce záhubu, nýbrž také o potupu a újmu svaté věci, kterou on zastupoval, totiž víry katolické.

Trampot a práce Čackému stále přibývalo. Péče o tolik hostů, jež nyní měl na faře, nebyla mu ani polehčena ani oslazena tím, že mu kostelník s velikým rozhořčením pověděl, jaké řeči Habrovský Rys v lázních vedl. Když jej protivníci přátelům jeho do očí nazývali Turkem a krevně příbuzné jeho, válkou k němu zapuzené, nazývali baremem: co asi o něm budou psáti, co na blízku i v dáli o něm rozšiřovati?"

Přikázal Liškovi, aby se před hostmi o takových pomluvách ani slovem nepodřekl. Sám obstarával je tím šetrněji. Doufal, že tato jedna zbraň odpůrcům jeho brzy bude z rukou vyražena—že po rozhlašované porážce Prusů hosté jeho, mužští i ženské, budou moci do svého domova se navrátit.

Naděje tato však trvala jen několik hodin. Pan kontrolor, odebrav se osobně se svým nejmladším na železnici neskončoval tam pohádku o červené karkulce, nepořídil více nežli včera Vlašťovička. Ačkoliv své jmeno a svůj stav dost často jmenoval, nevymohl tím na úřednících o nic více pozornosti a šetrnosti, a o věcech, po nichžto pátral, nedostal pražádné zprávy. To bylo by ho dojista nanejvýš rozhněvalo, kdyby nebyl na své vlastní oči viděl, že všechen hněv by byl marný a nemístný. Dnes už ani lidé, kterým na vlastním zboží více nežli na spáse vlastní duše záleželo, na úřednictvo a služebnictvo v nádraží ani hrozebně nepokřikovali: málo to dnes přednost jediné zboží, nad nimiž i největším sobečem jazyk němo vzal—a to byli ranění vojáci.

Všerejší popisch o vyhrané bitvě nebyl dosela planý: bylo v skutku bojováno ale vyhráli Prusové; řetězy vozy s rakouskými vojáky, s nichžto každý krvácel, některý ještě vojenskou pleníškou své bolesti zakryti hledě, jenž zase s očima v sloup obráceným jitřní smrtí—byly v této krajině s bratrou novou ilustraci války.

Pan kontrolor vrátil se velmi nevesel na Bukovskou faru. Kdyby zapoň byl Veleslava s sebou na stanici nebral, aby to nejhorší před svou rodinou zatajiti mohl; takto ale mladík trnoucím ženským malował věrný obraz toho, co se tam dělo; a když se pak sami ještě vypravovaly povídal do podrobna, jak který voják seděl nebo ležel, jak ten sténal a onen zoufale křičel, aby ho dorazili, jak jeden se k bohu modlil a jiný zlostně proklínal. Starší i mladší rodina Beránkovic postrádala všeho dobrého rozmaru; páter Čacký rozveseloval a těšil, avšak v odpověď na slova jeho z několikerých očí vyhrály slze, z několikerých prsou vydralo se bolestné lítání. Kontrolor choval ovšem v hlubi duše své jednu útěchu, totiž skalopevnou víru, že se štěstí rychle obrátí a že toto první a poslední vítězství Prusům přijde velmi draho: ale viděl, že se s útěchou touto ani před svými lidmi nesmí vytasiti, ježto by mu teď nejen netoliko nevěřili ale ještě výčitky mu činili:—kdo prohrávajícím vítězství prorokuje, sám prohrává, a proroctví jeho přijímá se s posměchem i s hněvem...

Jestliže Čacký takto pod svou střechou měl nemalou potíž, což teprvé když na rychlo do zámku byv obeslán tam paní hraběnku nalezl v pláči a baronku Valerii v křečích.

Baronka dostala od svého podplukovníka z Italie lístek, plný na bojišti ale plný vítězného humoru; manžel ji v něm prosil, aby o něj žádných starostí neměla, že mu v bitvě—aspoň rukou nepřátelskou—ani vlásek zkřiven nebyl, že se mu dojista ani dále nic zlého nepřihodí, že se na něj usmívá chrpové nebe a z nebe plno strážných andělů, tak sličných, jako milostná tvář jeho předrahé Valerie—že půjde do další vojny jako na procházku... Kdyby byla Valerie slyšela, že manželovi jejímu koule utrhla ruku nebo nohu nebo kousek nosu nebo kousek ucha, nebyl by ji žádný člověk dovedl utěšiti; když slyšela, že je zdráv a vesel, nebyl by ji dovedl utěšiti ani žádný anděl. Žárlivost je zlý host; sedí v člověku a nechť se venku děje cokoliv, ze všeho béře svou potravu a v utrejch ji proměňuje tomu, v kom sedí. Krocana a býka dráždí jen barva červená, žárlivce dráždí také bílá, černá, zelená, žlutá i každá jiná, co jich kolik v duze jest, a duha sama dráždí ho také.

Hraběnka zase dozvídajíc se o porážce rakouského vojska v Čechách a slyšíc o velikých ztrátách jeho, nedovedla déle opanovati svůj strach o Ludvíka. Děsné předtuchy ji lekaly, krvavé obrazy jí za bdění, za bílého dne vstupovaly na oči. A tak musil Čacký v zámku teprvé duševní sílu svou vynaložiti, aby dokázal, co tam od něho očekávali i požadovali.

Byl to pro něj perný den, ale ten, který po něm následoval, byl ještě pernější. A totéž slovo platilo také o třetím a čtvrtém: zlo stále vzrůstalo výš a výše, jako by vystupovalo po žebřice vzhůru, a ten žebřík zdál se jako žebřík Jakubův sahati až do nebes...

Kysela nyní, jakmile měl chvilku pokdy, spěchal k svému atlasu, což se stalo několikrát ráno, několikrát v poledne i odpoledne; a přes tu chvíli se kolem hlavy jeho nad atlasem shluklo množství hlav jiných, jako když se vyrojené včely kolem matky své na balez v jeden věnik sesedou. Všichni, kteří k atlasu Kyselovu putovali, přicházeli teď už jen s otázkou: "Kde pak už jsou?" A když jim Kysela ukazoval místa na mapě zvláště poznamenaná, říkali, že Prušáky srovna fort nese, že se ku předu ženou s takovou rychlostí jako mrtva kobylka.

Ještě se tu a tam pravilo: "Naši vyhráli"—však nikdo tomu již nevěřil, a což bylo mnohem hortšího: nikdo se tomu již nesmál. Žertovné poklikování: "Naši vyhráli" po domech, po návsi, v polích i lukách nalezlo útěchu. Příliš pradce lia rána se ranou, denně menovalo se vždy nějaké nové místo, kde Prusové zase vyhráli. Lidé po vsi i v polích po několika se zastavovali a rozmlouvali beze úpřemův a smíchu, povídali o raněných, jichžto po železnici co den veliký počet vozili, povídali o dorostlém obilí a ovoci, které za jedinou hodinu se pronáhlovalo ve mlát tvrdě udupaný, jen mrtvolami a loužemi krve pokrytý—povídali o hořících městech a vesnicích, v jichžto plamenech se Prusové a Rakušané o každou píď země vraždeně rvali—povídali o lidopřádných spáleništích a kraji široko daleko v hrozném poušť obráceném. Povídali, co prý kdo slyšel z úst raněných vojáků tady odvážených, povídali o krádě, zaprodání, prozrazení, soudu trestu a kletbě...

Často také pojednou ustávali v práci své, zatajovali dech, naplnili sluch: zdáloť se jim, že sem dují temným hukotem vzdálené střelby. Mráz jim při takovém naslouchání pobíhal po těle, bledé ustrnutí po tváři. Horký chvějící se vzduch zdál se páchnouti ženstvou, teplou krví a bzučení vlel zazpívalo posupně a smutně jako vzdálená hrana.

Proud lidí před vojnou utíkajících nehrnul se už jen po železné dráze alebrž rozestřel se po kraji jako řeka povodní se svých břehů vystoupilá. Pěšáci i povozy, měšťáci i vesničané hnali se po silnici, po cestách polních i po pěšinách, vezouce a vlekouce s sebou nejrůznější a často nejpodivnější předměty. Mohlo se zdáti, jako by chvátali do jednoho místa na obrovský trh, kde každý zbohatnouti doufá: jen kdyby zděšení a hoře v celém pohledu a ve všem jednání jejich tak příliš se byly nejevily!

Nikoho tyto zástupy uprchlíků tolik nedopalovaly jako pana kontrolora Beránka.

"Je to hrozné, co ti lidé dělají!" hubovaval každodenně. "Tak hlavu ztratit, tak dáti slepé bázni sebou lomcovat, tak bláznovsky utíkat před nepřítelem takořka ještě na sta mil vzdáleným, ku všemu rozumnému domlouvání mít jen hluché uši: to svět posavade neviděl!"

Při takovýchto hněvivých slovech se ostatní stádečko Beránků za zády kontrolovými mlčky ale významně na sebe dívalo; jen Veleslav se tajně ušklíbnul nebo spěchal stranou a zasmál se, co mu plíce stačily. Jaký div, že z těchto poměrů se vyvinuly konečně rodinné půtky.

"Dnes se mi celou noc zdálo," pravila jednou ráno slečna Gabriela, "jak jsme zase utíkali před Prusy—na žebřinovém voze, po cestě náramně kamenité a hrbolaté: všecky údy mně od toho třesení ještě trnou."

"Ten krásný sen se ti brzy může vyplnit", podotkla slečna Helena.

"Ano, ano—Prusové se dali silně do dělání čtverhranných koulí," prohodil Veleslav.

Pan kontrolor, který byl posud na oko četl, nyní zlostně knihu odhodil.

"Co to zas?" zvolal. "Je vám to tak zvláštní zábavou, bouřit otci svému žluč?"

Nastoupila chvilka trapného mlčení.

"Ale tatínku," ozvala se Julie, nejstarší dcera kontrolorova, velmi rozumně a velmi určitě—její mu dospělému věku bylo více dovoleno, její hlas byl už jako hlasem vážné matrony—"ale tatínku, co pak se tolik hněváš? My ti to rádi věříme, že kdyby jencm na tobě záleželo, Prusové by ani jednou byli nevyhráli. Ale chceš-li je pořád vlastní silou zadržet, bereš si příliš mnoho na starost. Už je jisto, že nebudou ani čepicemi ani mokrými hadry utlučeni, ani pouhými biči ani samými husary zahnáni. Já se každý den modlím, aby pán bůh našim dal vítězství—ale když přes to přece všecko Prusové pořád blíže za námi se ženou, myslím, že bude dobře, když se na všecko připravíme."

"Hned bude ještě lépe," mínil Veleslav, "když raději hned až k Jaderskému moři dojedeme. S přípravami nebude nám mnoho času matit: tady nemáme hrabě co skládat, svazovat a zamykat."

Kontrolor šel pro noviny a se vším důrazem to rodině svoji ukazovat černě na bílém, že Benedek posavad Prusům jen proto postupovati dal, aby je dostal tam, kde je míti chtěl; úpěchy válečné, kterých posud dobyli, že jim nejsou nic platny, ano že je přivedly jen do pasti; teď že je má Benedek dokonale v moci, že jest úplně pánem jejich osudu a že nyní už nebude váhati, aby jim zasadil rozhodnou zdrcující ránu.

Když to pan kontrolor všecko co nejpřesvědčivěji vyložil, oklonil paní kontrolorové hlasitý povzdech: "Kam jen se odtud obrátíme! Kde najdeme tak dobré útočiště, tak srdečně otevřenou náruč— —"

"Jako zde?" ujala se slova slečna Julie. "Nikde—a kdybychom po celé zeměkouli kolem do kola obíhat musili!"

Teď se pan kontrolor do pravdy rozhněval. Jednak neseohlasil se s tím, že by to zde v Bukové bylo tak krásné, jak to všichni ostatní členové jeho rodiny dělali: bylť to lidé, kteří příliš směle myslili a myšlenky své bez obalu pronášeli—kontrolor se tady už se všemi pány ostře pohádal a skoro i rozkmotřil, jediného pana Brňáka vyjímaje, kterýž ale také už více k ostatním se klonil nežli k němu. Proto kontrolor, kamkoliv přišel všude měl hned rozepři—a teď konečně náhledy jeho už ani ve vlastní rodině žádné platnosti neměly, i tu dělali mu opposici, a to takovou, která logického muže nanejvýš dopáliti musí: když jim dá důkaz jasný jako slunce na nebi, spouštějí oni zrovna tak, jako by nebyl ani hubou klapnul!

Pan kontrolor se rozkněval, rozkřikl se na svou choť, pak na svou nejstarší dceru, pak na svého nejmladšího. Malá váda, velké vzdory, lijavec slzí, krátké utěšení—a pak všecko zase od repetice. Rodinný mír ustoupil nadobro rodinným svárům.

Čacký ve své dobromyslnosti několikráte za den dělal prostředníka, chlácholil, vysvětloval, přimlouval, těšil—jednal tu s jednotlivcem, tam s malou skupinou, pak opět stál uprostřed celého pobouřeného, na sebe dorážejícího stáda Beránků. Nejprvé si mu bolestně stěžovali, pak mu trpce žalovali, zrovna jako by jeho povinností bylo nejen soudit ale i trestat, pak činili také jemu ostré výčitky, hněvali se i na něj a netajili mu toho.

Jen slečna Johana v této domácí vojně žádného podílu neměla; hledělať si doma pravidlem kuchyně, zahrádky a piána. Posléze i ona se do vády vložila. Když farář opět s konejšením Beránkovské bouře měl tuhou práci, vstoupila pojednou do pokoje a položila mu svou ruku na rameno.

"Skláním se před vaší moudrostí rovněž jako před vaší dobrotou," pravila k němu na oko docela poklidně—"ale vy neužíváte pravého prostředku."

Všichni ostatní rázem umlkli.

"Vy, šlechetný pane faráři," pokračovala ona, "vy oheň hasíte olejem. Prosím, nepodvolujte se dále tak nevděčné práci. Těm, kteří vás o všecko pohodlí, a všechen poklid připravili, musíte zkrátka říci: "Kdybyste měli jen trochu studu" — to mluvila slečna Johana, po všech přítomných do kola se rozhlížejíc—"neneužívali byste domu mého tak odporným spůsobem. Když se ale nestydíte, musím si to jednoduše zapovědět—a komu zápověď má není vhod, tomu jsou dvéře dokořán otevřeny!"—Teď se Johana obrátila opět k samému faráři. "Tak musíte mluvit, vy politování hodná oběti svého přátelského pohostinství, až nechcete li ještě více politování hodným býti."

Když to dořekla, vyšla ihned opět z pokoje. Z přítomných nikdo nevěděl, kam oči dáti. Veleslav a Růženka šli v patách za Johanou; Růženka měla tváře, čelo, uši i krček do temna uzardlé a nebyla by ani se velikým pokladem svojeskloněná líčka na někoho pozdvihla. Veleslav ale spěchal se tetou, chopil ji kolem krku a dvakrát, třikrát důkladně ji políbil.

"Ústa vám poslatit!" volal hlasitě. "Mně to už jako skála na srdci leželo—teď je mi zase lehčeji!"

Od té chvíle bylo na faře větší ticho, však nikoli větší utěšenství.

Čacký brzi to tak, jako by to jinak býti nemohlo a nemohlo: tolik byl na všechněch stranách nepříjemnostmi zasypáván, jako by se byla s nimi nad jeho hlavou obloha protrhla. Co se mu doma dělo, zdálo se mu ničím proti tomu, co jej tajně mimo domov trápilo. Pudil vždy ještě zůstával na blízku a bývá často s pastorem pohromadě. Už počalo vyřešati, co se oni sejí! Kostelník Rys dovolil sobě už také v Bukovské hospodě cosi podobného jak ondyno v lázních, zatím ho však tenkráte na místě potrestali vyhazovem. Mynář Hookop zase, hájí svou víru, způsobil v Habrově jakési pozdvižení, tak že prý ho tam div nekamenovali; zatím ale on všem Habrovským mlečům, kteří do jeho mlýna přicházeli, místi odepřel, a když mu za to nelibost svou projevovali div na ně svoje velikánské halany nepoštval.

Nejvíce Čackého dojímalo pomyšlení na Albínu Tichou. Byla netoliko dcerou jeho největšího nepřítele, nýbrž byla nyní také pořád od urputných jeho protivníkův obklopena. Jak jej asi u ní očernili! Zajisté dávno v ní vyhladili i poslední stopu dobrého mínění, které o něm byla dříve měla. Byl teď v jejích očích asi nejhorším člověkem, jehož země nosila. A denně jí o něm namlouvali nové nepravosti! Když si na to na všecko zpomněl, bývalo mu velmi kruto kolem srdce—a mámeli pověděti pravdu, on na to ve dne v noci hrubě zpomínati nepřestával.

(Pokračování.)

Josef Růžička

HUMBOLDT, NEB.

oprávněný veřejný notář

otevřel svou kancelář ve vlastním domě v lékárně na náměstí. Odporučuje se svým krajanům ve všech záležitostech práva civilního, vymáhá pozůstalosti a dědictví, zhotovuje veškeré listiny právní i tabulární a obstarává přeplavy z Čech a Moravy, jakož i všechny peněžité zásilky.

Do Humboldt, Neb.

Ctěné české obecenstvo upozorňuje nilepsaný na svůj

krám řeznický,

v Humboldt, - - Neb.

Má na skladě vždy všeho druhu masa a to čerstve, an každodenně zabíjí. Též prodává maso nalozené a uzené a hotoví vítle, salámi jaternice atd., vše jako v Čechach.

Všem rodákům ochotně poslouží

F. HON.

Jos. Barker,

v Table Rock, Nebraska.

má velký

Grocerní a Střižní ZAVOD.

Kupuje obtíl všeho druhu a dobytek a platí

ty nejvyšší tržní ceny.

☞ U něho v závodu jest klerk Čech

F. Hána,

který naše krajany milerad slouží.

V celých dějinách léků

žádný z léků nedocílil takové obdivuhodné vyléčení, neb obdržel tak širou pověsť, jako AYERŮV CHERRY PECTORAL, který uznáván jest za lék světový pro všechny nemoce plic a hrdla. Jeho mnohé obdivuhodné účinky v každém ponebí přesvědčily, že jest jistým a spolehlivým. Proti obyčejnému nastuzení, jež jest předchůdcem horších nemocí, účinkuje rychle a jistě, vždy zjednajíc úlevu, někdy život zachránic. Ochranu jež poskytuje dítkám při nemocích hrdla a plic včasným užitím, činí jej neocenitelným a měl by býti v každém domově po ruce. Nikomu nelze bez něho býti a také není ten, kdo jej jednou zkusil. Znajíce z čeho jest složen a jak účinkuje, používají Cherry Pectoral lékaři a odporučují duchovní. Jest zcela jistý v léčivém výsledku a vyléčí pakli vyléčení možné.

NA PRODEJ VE VŠECH LÉKÁRNÁCH